

THANH NIÊN TÀN TẬT PHẤN ĐẤU VÀ VUI SỐNG

... Câu chuyện cuộc đời tôi thật giản dị. Nhiều người khen tôi can đảm. Riêng tôi, tôi nghĩ nơi mỗi người đều tiềm ẩn nghị lực cần thiết để đối đầu với khó khăn, khi chúng bất ngờ xuất hiện. Đó cũng là điều xảy ra nơi tôi, lúc tôi bị tai nạn và sau đó phải ngồi ghế lăn, khi tuổi đời vừa đúng 20.

Năm ấy, tôi đã đi làm và tràn đầy nhựa sống. Buổi chiều hôm đó, tôi trở về nhà trên xe người bạn. Bạn tôi lái xe. Anh thích lái nhanh giống y như tôi. Và xe chúng tôi mất thăng bằng, đâm đầu vào một tảng đá lớn. Tôi tỉnh lại 3 tuần sau đó, tại nhà thương, và hoàn toàn bị tê liệt. Tai nạn đưa cuộc đời tôi sang ngã rẽ khác.

Hai tháng đầu tiên đòi hỏi tôi phải phấn đấu cách anh hùng. Tôi bị cấm đồ buông xuôi tất cả và phó mặc cho bệnh tật đi đến đâu thì đến. Tôi nhớ rõ quá khứ nhưng tương lai thì tôi thấy hoàn toàn đen tối.. Rồi đến lúc tôi phải chọn lựa giữa sự

sống và cái chết - nghĩa là lúc bác sĩ đề nghị giải phẫu mới mong cứu sống - tôi quyết định chọn sự sống, chấp nhận giải phẫu. Thật ra tôi được can đảm như thế là nhờ lời cầu nguyện của cha mẹ, bạn bè và những người sống chung quanh.

Cuộc giải phẫu thành công. Tôi bắt đầu tập sử dụng lại đôi tay. (Đôi chân thì không đi và đứng được). Lúc đầu, các buổi tập luyện khe khắt làm tôi nản lòng. Dần dần tôi tự hiểu: hoặc chấp nhận cuộc sống tê bại hoàn toàn hoặc tập sử dụng tối đa phần cơ thể tôi còn có thể sử dụng được. Và lòng yêu thích sự sống đã chiến thắng. Tôi chấp nhận chịu khổ đau, luyện tập để được sống, và sống dồi dào, trong phạm vi tàn tật của mình.

Tuy nhiên khó khăn vẫn còn. Trong mấy năm đầu, tôi an phận ngồi trên ghế lăn, quanh quẩn trong nhà, đọc sách hoặc xem truyền hình. Tôi đâm ra ngao ngán. Rồi tôi tự hỏi: "Chẳng lẽ mình phải lê-thê kéo dài cuộc sống mãi như thế này sao?" Nghĩ thế, tôi bắt đầu đẩy xe lăn ra đường, dạo chơi đây đó trong thành phố. Thấy vậy, có người khuyên tôi tham dự các cuộc thi đua xe lăn. Tôi vẫn còn ưa thích lái xe chạy nhanh, nên sẵn sàng khởi công tập luyện. Mùa hè năm 1992, tôi ghi tên tham dự các cuộc tranh tài thể thao tại Thế Vận Hội tổ chức ở Barcelona, Tây Ban Nha. Và tôi giật được giải thưởng.

Cuộc đua thành công khuyến khích tôi rất nhiều. Tôi dùng phần lớn thời giờ vào các cuộc tập luyện và tham dự các trò chơi thể thao. Nhờ thế tôi không phải lệ thuộc người khác và có thể phát triển tối đa khả năng của mình. Ngoài ra tôi dẫn thân vào các hoạt động xã hội, giúp nâng cao tinh thần người đang gặp khó khăn. Tôi cũng dẫn thân chung xây một xã hội hòa bình hòa hợp hơn và bác ái huynh đệ hơn.

Giờ đây tôi cảm thấy thật yêu đời và thật hạnh phúc, vì đã dùng trọn khả năng - trong phạm vi tàn tật - để mưu ích cho mình và cho tha nhân. Sau đây là những khẩu hiệu sống của tôi:

- Sống mỗi ngày một tốt đẹp và hoàn hảo hơn.
- Quan sát cảnh khổ chung quanh để thấy rằng, có nhiều người còn khổ hơn mình, do đó mình phải can đảm phấn đấu.
- Tận dụng tối đa hồng ân sự sống THIÊN CHÚA trao ban, vì sự sống thật mỏng manh.
- Không đại dột hy sinh ngày hôm nay để xây dựng một ngày mai không chắc sẽ xảy ra hoặc cho một quá khứ đã biến mất.
- Dùng bài học quá khứ và sống cho hiện tại.
- Dùng thời giờ để xây dựng bản lĩnh chứ không mất thì giờ để chỉ trích người khác.
- Sống trọn vẹn giây phút hiện tại, nếu không nó sẽ nhanh chóng trở thành quá khứ và không lấy lại được nữa.

Chứng từ của Martin Larocque, thanh niên tàn tật Canada, 25 tuổi.

... "Có người yếu đuối cần được nâng đỡ, sức lực thua kém, túng thiếu trăm bề, mà Đức Chúa lại ghé mắt nhìn xem, để thi ân cho họ, và cất nhắc họ lên khỏi cảnh khốn cùng. Người làm cho họ ngẩng đầu hiên ngang, khiến nhiều kẻ phải ngạc nhiên về họ. Lành dữ, sống chết, giàu nghèo, tất cả đều do Đức Chúa. Phúc lộc của Đức Chúa còn mãi cho những người đạo hạnh và tình thương của THIÊN CHÚA hướng dẫn họ đến muôn đời" (Sách Huấn Ca 11,12-17).

("Je Crois", Juillet+Aout/1993, trang 25-29).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt